

Sjønning: Skjøndt jeg selvfølgelig er fjender den ærede foregaaende Lægers fuldstændige Berettigelse til nu atter at begynde paa den mere almindelige Forhandling om Spørgsmaalet angaaende Præsternes Lønning, skal jeg dog vel vogte mig for at følge hans Exempel heri, idet jeg rigtignok ikke kan anse en saadan Fremgangsmaade for heldig. Jeg skal derimod tillade mig nogle Bemærkninger om forskellige Enkeltheder i det nu foreliggende Forslag, hvilke Bemærkninger jeg anmoder det ærede Udvalg om at ville skjænte en velvillig Overveelse inden 3die Behandling. Først vil jeg gjøre opmærksom paa, at man, medens der i § 4 opføres Løn for Proovsterne, idet de skulle lønnes med et aarligt Honorar af 200 Rd., ikke vil kunne finde den Proovsterne hidtil til-lagte Indtægt opført i § 1. Proovsterne lønnes som bekendt nu dels med Udsigten til at erholde et af de bedste Kald i Provstiet og dels med $1\frac{1}{2}$ Rd. Byg af hver Kirke, og da fornustigvis Me-ningen ikke kan være at forære denne Afgift til vedkommende Kirkeeiere, burde den være optagen i § 1. — I § 1 siges der, at samtliche de Præste-embederne hidtil overdragne Indtægter med visse bestemte Undtagelser for Fremtiden skulle tilfalde Statskassen, og da der saaledes her er givet en almindelig Regel om denne Sag, er det overflø-digt og altsaa ikke ganske rigtigt, naar det allige-vel udtales i § 15, at ogsaa de der nævnte Ind-tægter, nemlig visse Kjøbefummer og visse aar-lige Afgifter skulle tilfalde Statskassen. — Blandt de Undtagelser, der nævnes i § 1, er ogsaa Acci-denter, som Præsterne altsaa skulle beholde, men her under hører i Genhold til Forordningen af 7de November 1827 de Indtægter, Præsterne nu have af Attester, Udskrifter af Kirkebøger m. m. Jeg har Intet imod, at denne lille Indtægt for-bliver hos Præsterne, men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, om man ikke kunde benytte denne gode Leilighed til at gjøre en lille Foran-dring med Hensyn til Betalingen for saadanne Attester saaledes, at Præsterne ikke længere skulde være berettigede til at tage Betaling for Paa-tegning af Studsmaalsbøger. I Kjøbstæderne, hvor denne Paategning foregaar paa Politikam-meret, erlægges ikke Betaling derfor, og det er derfor mindre helbigt, at Folk, som skifte paa Landet, skulle betale til Præsten. — Ligesom man veed, at een Proces undertiden kan afføde flere, saaledes vil denne Lov afføde en hel Række af nye Love, og i selve Lovforslaget bebudes der i det Mindste fem saadanne. Jeg skal undersøge, om ikke en lille Indskrænkning her kunde være tilraadelig. I § 1 bebudes for det Første en Lov, der skal bestemme det Vederlag, som Sæde-gaardsseierne skulle udrede til Statskassen i Gen-hold til D. L. 2—23—11. Jeg tror, at der er den Vanskelighed herved, at neppe Noget vil kunne skrive en saadan Lov, hvis man ikke vil handle i Blinde, naar man fastfætter dette Vederlag; thi

der vil mangle enhver Maalestok eller Veiledning til dette Arbeides Udførelse. Jeg skal gjerne er-kjende, at det er en Ubillighed og Uretferdighed, at Sædegaardseierne ere blevene fri for at erlægge det Vederlag, som Danske Lov havde paatenkt at paalægge dem, fordi de ere fri for Tiende; men denne Tilstand har nu været i 200 Aar, og jeg tror, at man ikke skal røre ved saadanne mosbe-groede Tilstande. — I næste Stykke af samme Paragraf bebudes en Lov om, hvilket fast Bidrag Kjøbstadkommunerne skulle udrede til Statskassen, og denne Lov skal ikke være anvendelig paa Kjøb-stadskaldene, før en saadan Lov er udkommen. Jeg veed ikke, om der herved tænkes paa en Afspøsning af Præstepengene. Hvis det er Tilfældet, har jeg Intet derimod, men jeg vil benytte denne Leilig-hed til allerede nu at nedlægge en Indsigelse, hvis Noget skulde have tænkt paa ellers at paa-lægge Kjøbstadkommunerne et fast Bidrag til Kjøb-stadspræsternes Lønninger. Jeg tror ikke, at man med Billighed vil kunne komme til at paalægge dem en saadan Byrde. Forholdet imellem den Bestemmelse, jeg nu nævnebe, og Slutningsbestem-melsen i § 7 er formentlig ikke ganske tydelig, men her vil jo en mindre Redaktionsændring være tilstrækkelig. — Jeg kommer saa til § 21, hvis sidste Stykke bebuder en Lov om Tiendeafsløsning. Jeg veed ikke rigtig, om det er til nogen Nytte at paalægge vedkommende Minister inden en vis Frist at indbringe en saadan Lov, thi jeg tvivler ikke noget Dieblis paa, at man, saasnart vi have faaet Præstefønningsloven færdig, siebliffelig og uden at vente i disse tre Aar vil tage fat paa Tiendeafsløsningen. Kommer der imidlertid ikke noget Forslag derom fra Regjeringen, vil det nok komme fra Folkethinget; thi vi have allerede før hast Forslag fremme af den Art, og vi pleie ikke at være saa særdeles tilbageholdne i Benyt-telsen af vort Initiativ. Hvorfor det er Finantz-ministeren, som skal fremlægge dette Forslag, ser jeg ikke ganske, da Tiendeafsløset jo henhører under Indenrigsministeren, og at Tienden i Frem-tiden bliver en Statsindtægt, kan ingen Foran-dring gjøre i saa Henseende, thi Postvæsenets og Telegrafvæsenets Indtægter ere ogsaa Statsind-tægter, men henhøre dog under Indenrigsmini-steriet. Heller ikke forstaar jeg, hvorfor det kun er Præstetienden og Smaaredselstienden, som en saadan Lov skulde omhandle. Meningen er jo dog vistnok, at det skulde være al Tienden, til hvis Afspøsning Loven aabnede Udsigt, altsaa ogsaa Kvægtienden, Kongetienden og Kirketienden. (Stemmer: Dette er jo en Præstefønningslov!) Der bliver sagt, at dette er en Præstefønningslov, men her bebudes jo en fremtidig Lov om Afspøsning af Tienden. Endelig er det ikke ganske kor-rekt, naar der staar „Smaaredselstienden, fastsat ved Loven af 19de Februar 1861“. Smaaredselstienden er nemlig slet ikke behandlet i den nævnte Lov, men den er, som det ganske rigtig